

C. Navn: Jeg skal ikke forlænge Debatten men kun gøre en kort Bemærkning. Den ærede Ordfører for Mindretallet (N. Jensen) udtrykte sig for saadan, at dette Forslag fra Mindretallets Side ikke i næste Maade kunde genere Eierne af Meierierne, men jeg skal da kun tillade mig at spørge: Naar de to §§ 8 og 9 begynde med følgende Ord: „Opstaar der paa Meierierne Sygdom“ o. s. v., hvem skal saa afgjøre det? Jeg huster at den høitærede Indenrigsminister under Behandlingen af Smitteoven, hvor en lignende Paragraf stod, paa et Spørgsmaal om, hvem der skal afgjøre dette, svarede: Naturligvis Dyrslægen. Altsaa maa det tilsvarende Svar her blive: Lægen. Hvergang altsaa Noget, som har med Meierier at gøre efter § 8 eller § 9 faar den mindste Sygdom i sit Hus og ikke veed, hvad det er, er han strax nødt til, hvis han ikke vil udsætte sig for Miltik, at hente Læge. Jeg vil kun sige: At en saadan Bestemmelse kan stamme fra Læger, kan man forstaa. Jeg vil endnu kun sige et Par Ord til den ærede Ordfører: Han udtrykte sig saadan: Naar nu de fleste Meierier i deres Bestagter have Bestemmelser om dette, som her siges i Loven, hvorfor skulle vi saa komme med Magtbud overfor det. Dertil vil jeg kun svare, at jeg synes rigtignok, at naar en Befolkning saaledes af sig selv tager disse Forholdsregler, skulle vi ikke have Lovens Strenghed til at staa bagved. En anden Ting var det, dersom de ikke vilde overholde det. Og nu siger den ærede Ordfører for Mindretallet: Ja, saa kan det ikke hindre Noget. Men det kan dog hindre saa meget, at naar man først giver sig ind under Tilsynet — det være nu, som det være vil — saa have de Magten til at gribe ind, naar disse Foranstaltninger ikke ere fuldstændig i Orden. — Med Hensyn til Erstatningsparagrafen staa den for mig kun som en Vokkemad. Jeg antager, at den gaar ikke igennem i det andet Thing. Naar man huster, hvilken Modstand der i Fjor blev reist i det andet Thing med Hensyn til Erstatningen i Smitteoven som blev nebsat til under dette kan man være vis paa, at dette gaar ikke. Jeg tror derfor, at dersom der er Noget der vil gaa med til Mindretallets Forslag, fordi de vente at faae dette gennemført, skulle de vogte sig for ikke at blive skuffede. Jeg er overbevist om, at Flertallet har gjort, hvad der i det Høieste bør gøres i dette Forhold. Jeg tror ikke, at Meierierne i deres Almindelighed trænge til en saadan Lov. Naar man derimod er gaaet med til

at ville afstedkomme eller afhjælpe, hvad der muligvis maatte være ved Afløbene, som kunde genere de Omboende noget, kan det nok være, at noget Saadant er til Stede, thi man maa huske paa, at i en vis Nærhed fra Meieriet vil det være i dettes egen Interesse, at afhjælpe Mangler ved Afløbet, men det kunde jo nok være, at det kom til at staa længere borte fra Meieriet, hvor det ikke generede dette selv, men derimod de Omboende. Dette Tilfælde tror jeg er det eneste, der trænger til Afhjælpning, og naar Flertallet har stillet Forslag til at afhjælpe dette Savn, mener jeg, at Opgaven maa være løst. Jeg haaber derfor, at det ærede Thing følger Flertallet i den Endring, som det stiller i saa Henseende.

Bluhme: Jeg skal kun overfor den ærede Ordfører for Mindretallet (N. Jensen) bemærke, at jeg finder, der er Noget i Forslaget fra det ærede Mindretal, som kunde bruges, ligesom Noget af det, der er stillet af den ærede Minister, men Notabene hver i sin Lov, i to forskellige Love. Og naar jeg saa vil stemme for Flertallets Indstilling, motiverer jeg det derved, at jeg haaber dermed, at Loven er opgiven, at den bliver forkastet, og i alt Fald antager jeg, at den høitærede Minister i saa Fald slet ikke tager den, for det vil nok være det Duffeligste. Samtidig kan jeg ikke negte, at jeg mener, der er Anledning for Ministeren til at tage Sagen under Overveielse og saa fremkomme i en følgende Samling med Bestemmelser angaaende Mælkehandelen, thi det, der her er Tale om, den Smitte, der kan udbredes gennem Mælken, vedrører ikke Meierierne som Meierier, vedrører ikke Fællesmeierierne som saadanne, men hele Handelen med Mælk og Meieri-produkter, og det er den, der mulig kunde være Anledning til at tage Bestemmelser om, men saa ikke som en Lov om Fællesmeierier, men om Tilsyn med Mælkehandelen. Den høitærede Minister sagde, at naar han var kommen med dette Lovforslag, var det ikke for at lægge Byrder paa Landboerne; det kunde være generende for den Enkelte, men det var til Fordel for andre Landboere. Dertil vil jeg sige, at jeg tror ikke, der har været noget Krav noget Steds mellem Landboerne om et saadant Lovforslag. Jeg tror tværtimod, at Kravet er kommet fra Embedsmænd og Politik. Jeg tror, at det er et Udslag af den Trang, som den nuværende Tid har til at lægge Vaand paa Befolkningen, og jeg vil kun sige: Vi trænge mindre til Love og Vaand end til Frihed her i Landet.